

IN MEMORIAM

Borut Trekman (1942–2023)

Za priimek Trekman sem prvič slišal v pogovoru z Jelico Vazzaz (profesorica orodne telovadbe na Visoki šoli za telesno kulturo, učenka dr. Viktorja Murnika), ko smo leta 2006 pripravljali posvet o dr. Viktorju Murniku v Muzeju novejšje zgodovine. Na posvetu mi je bila želja predstaviti državna odlikovanja dr. Murnika, predvsem francosko odlikovanje legije časti, saj ni bilo veliko Slovencev s tem priznanjem. Po besedah Jelice je bil Borut dedič Murnikove zapuščine, zato se mi je zdelo pomembno, da navežem stik z meni neznanim gospodom. K sreči je svetovni splet že takrat vseboval podatke o pomembnih ljudeh, zato sem Boruta kot slovenskega veleposlanika v Bruslju z lahkoto našel. Telefonski klic v Belgijo je bil uspešen, takoj sem prišel do veleposlanika. Na drugi strani močan, jasen in odločen glas, ki mi pojasni, da bo preveril po diplomatski poti, ali Murnik ima omenjeno odlikovanje, žal pa ne more nič drugega pomagati, ker že vrsto let živi v tujini in ima svoje stvari v skladišču v Ljubljani, tam pa ga v času posveta ne bo. Leta 2013 je bila 150. obletnica ustanovitve Južnega Sokola, za razstavo v Narodni galeriji mi je bila znova želja pokazati Murnikova odlikovanja. Tokrat sem imel več sreče, saj se je Borut ravno upokojil in preselil v Ljubljano. Iz skladišča je Murnikova dediščina takoj odšla na razstavo v Narodno galerijo in bila tako prvič javno prikazana. Pogovori z Borutom so me vedno znova presenetili. Čeprav sam ni bil zelo telesnokulturno dejaven, je imel do slovenske telesne kulture zelo pozitiven odnos. Borutov odnos do zgodovine na sploh je bil tisti odločevalec, da je dediščino očeta slovenske telesne kulture dr. Viktorja Murnika trajno želel postaviti na ogled javnosti. Murnikova hčerka Tanja ni imela potomcev in je vse očetovo imetje zapustila Borutu z besedami, da bo Borut prav gotovo vedel, kaj z njim storiti. In tu je bil Borut jasen. Danes je na Fakulteti za šport Murnikova soba, v kateri so prikazani najpomembnejši deli njegove de-

Pri podpisu pisma o nameri priprave Murnikove sobe (Foto: Bogdan Martinčič)

diščine, Borut pa je sooblikoval prostor in besedila v spominski sobi. Žal nisva uresničila skupne želje, da o dr. Viktorju Murniku napiševa knjigo. Pred izdajo knjige Prevranjeni sokoli, ki sva jo napisala z dr. Aleksom Leom Vestom, jo je prebral in dal nekaj pomembnih vsebinskih pripomb, naslednjo knjigo Gospod Leon Štukelj in Tovarišija pa je tudi slovnično pregledal in popravil. Skupaj smo za RTVSLO posneli dokumentarni film o dr. Viktorju Murniku, režiral ga je Klemen Dvornik. Zadnje delo, pri katerem sva sodelovala, je knjiga Priročnik Slovenije pod uredništvom Dimitrija Rupla (Borutov najboljši prijatelj), v kateri je Borut predstavil slovenske dosežke na področju gledališča. Čeprav je bilo najino prijateljevanje kratko (zgolj deset let), pa je bilo obeleženo z veliko pogovori. Borut je bil razumnik in mislec, s širino obzorja kot le malokdo. Umetnost je bila njegova strast (diplomiral je na Akademiji za igrane umetnosti, današnji AGRFT), pripovedi o dogodkih za časa delovanja na radiu so delovale od ko-

medije prek kriminalke do tragedije. Poznal je zgodbe zgodovine ljubljanskih stavb in starih meščanskih družin, za kar mi je žal, da jih nisem beležil. Včasih je za kako gospo poudaril, da je bila »larfa vseh larf« (v njegovem jeziku je to pomenilo »hinavsko lahkoživko«). Imel je izostren čut za politiko in znal je predvideti nekaj korakov vnaprej, kaj se bo zgodilo. Kot svetovni popotnik je vedno odlično svetoval, kaj je v tujini, kamor sem potoval, vredno ogleda v muzejih in mestih. Prav tako je obvladal prehrano in dajal odlične predloge, kam kaže oditi na dobro kosilo, pa tudi sam je dobro obvladal kuhinjo. Čeprav ni bil športnik, je po upokojitvi malo začel telovaditi, predvsem pa je sprehajal podedovano jazbečarko Bibi. Čeprav je bil predvsem umetnik, pa je njegov doprinos k zgodovini telesne kulture izjemen. Če za koga, potem za Boruta prav gotovo velja Vodnikova rima: »Ne sina ne hčere po meni ne bo, dovolj je spomina, me dela (orig. pesmi) pojo.«

Ivan Čuk